

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného Mgr. Marianem Babicem, advokátem se sídlem Nákladní 3002/2, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2014, čj. KUOK 33688/2014, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 27. 4. 2015, čj. 72 A 19/2014 – 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Mariana Babice.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Městský úřad Šternberk rozhodnutím ze dne 20. 1. 2014, čj. MEST 1920/2014, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že při řízení motorového vozidla dne 5. 11. 2013 v obci Lipina překročil maximální povolenou rychlost v obci o 30 km/h. Za uvedený přestupek městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 3000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel v trvání 4 měsíce.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 8. 4. 2014, čj. KUOK 33688/2014.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, který rozsudkem ze dne 27. 4. 2015, čj. 72 A 19/2014 – 19, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje).

III.

4. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

5. Namítl, že institut omluvy z ústního jednání představuje pro obviněného zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití nesmí bránit samotnému účelu řízení. Při hodnocení včasnosti omluvy je třeba přihlídnout k tomu, jaké prostředky komunikace mohl obviněný zvolit a nakolik byl schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem. Smyslem omluvy z jednání nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by obviněný mohl účinně bránit projednání přestupku.

6. Stěžovatel byl přesvědčen, že vyhodnotil omluvu v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, čj. 7 As 114/2013 – 22. Pokud se žalobce připravil o právo účasti na jednání svou liknavostí, nemůže být tato skutečnost kladena k tíži správního orgánu. Žalobce věděl o kolizi jednání již dne 9. 1. 2015, přesto se omluvil až v den jednání v přestupkovém řízení. Krajský soud proto nesprávně vyložil § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 59 správního řádu.

IV.

7. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na stanovisku, že jeho omluva z jednání byla včasná. Omluva byla doručena správnímu orgánu 2 hodiny před zahájením jednání a správní orgán rozhodl až o týden později, měl tedy dostatek času se s obsahem omluvy seznámit a případně ověřit správnost uvedených údajů. Jakkoliv se žalobce dozvěděl o vzniku překážky účasti na jednání již dne 9. 1. 2014 a požádal o odročení dne 13. 1. 2014, nelze jeho přístup označit za „liknavý“. Dne 9. 1. 2014 byl čtvrtek, přičemž hlavní líčení u Okresního soudu v Přerově, kde se žalobce dozvěděl o jeho odročení, skončilo v 13:59 hod. Žalobce měl tedy k odeslání omluvy jeden a půl pracovního dne. Následně už pak nebyl rozdíl, zda by omluvu odeslal v sobotu 11. 1. 2014 nebo v pondělí 13. 1. 2014, protože v průběhu víkendu by správní orgán omluvu nezpracoval. Byť žalobce doručil omluvu s určitou prodlevou, nelze ji vzhledem k okolnostem považovat za nepřiměřenou. Žalobce splnil požadavek rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 114/2013 – 22, aby se omluva dostala do dispozice oprávněné úřední osoby pokud možno před zahájením jednání.

8. Se stěžovatelem lze souhlasit, že omluva z jednání nesmí být obstrukčním nástrojem. Každou omluvu však nelze považovat *a priori* za obstrukční, jak činí stěžovatel. V nyní posuzované věci nic nenavštěovalo tomu, že by žalobce hodlal omluvou mařit

průběh jednání. Jednalo se o první žádost o odročení, která byla odůvodněna objektivními důvody a byla podána v době, kdy zbývala z prekluzivní lhůty pro projednání přestupku dostatečně dlouhá doba. Žalobce uzavřel, že za popsané situace správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou dobré správy i právem účastníka na spravedlivý proces.

V.

9. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

10. Kasační stížnost není důvodná.

11. Nejvyšší správní soud předně připomíná, že je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném oprávněm prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012 – 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Uvedené závěry platí i za situace, kdy je stěžovatelem správní orgán. Kasační stížnost správního orgánu nemůže být úspěšná, pokud pouze zopakuje závěry zrušeného rozhodnutí a vyjádří prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by upřesnila konkrétní důvody, v nichž stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu.

12. Kasační stížnost v nyní posuzované věci obsahuje rozsáhlé shrnutí předchozího průběhu řízení a obsahu rozhodnutí stěžovatele, po kterých následuje obecné tvrzení, že omluva z jednání nesmí být obstrukčním nástrojem, který by zmařil projednání přestupku. Toto své tvrzení ovšem stěžovatel nespojil s žádnými konkrétními skutkovými okolnostmi a neupřesnil, zda omluvu žalobce považuje za obstrukční a z jakých důvodů. Ani rozhodnutí městského úřadu a stěžovatele samotného neobsahují závěr, že by důvodem pro neuznání omluvy žalobce byla snaha účelově prodlužovat nebo mařit průběh řízení. Tvrzení stěžovatele o obstrukčním charakteru omluvy tak zůstalo bez jakékoliv vazby k posuzované věci a Nejvyšší správní soud neshledal důvod zabývat se podrobněji touto otázkou.

13. Dále stěžovatel namítl, že omluva nebyla včasná, protože se žalobce omluvil až v den jednání v přestupkovém řízení (13. 1. 2015), přestože se dozvěděl o jednání v trestním řízení již dne 9. 1. 2015. Jakkoliv prodleva několika dnů po zjištění překážky bránící v účasti na jednání může v některých případech vést k závěru, že omluva nebyla bezodkladná, i při hodnocení této prodlevy je třeba přihlédnout ke konkrétním skutkovým okolnostem. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že náležitost omluvy a důležitost jejího důvodu je třeba hodnotit s ohledem na konkrétní okolnosti a dosavadní průběh řízení, zejm. zda se jedná o první nebo opakovanou omluvu, její obsah, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (jaká doba uplynula od zahájení správního řízení a jaká doba zbývá do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností

vyplývá obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009 – 99, nebo ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009 – 66).

14. Z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a hodnotil konkrétní skutkové okolnosti. Zejména přihlédl k objektivní povaze překážky spočívající v nařízeném hlavním líčení v trestní věci, v níž žalobce vystupoval jako obviněný. Žalobce nebyl předvolán k hlavnímu líčení samostatným předvoláním, ale byl o odročení vyrozuměn pouze ústně při hlavním líčení dne 9. 1. 2014. Protokol o hlavním líčení ze dne 9. 1. 2014 nebyl v době omluvy ještě vyhotoven, žalobce jej proto nemohl k omluvě přiložit. Dále krajský soud zohlednil, že se žalobce omluvil ještě před zahájením jednání o přestupku (byť v řádu několika hodin) a zaslal omluvu na e-mailovou adresu správního orgánu i oprávněné úřední osoby. Městský úřad nerozhodl na jednání dne 13. 1. 2014, ale až dne 20. 1. 2014, po doplnění omluvy písemnou formou v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Soud proto nepovažoval jednání žalobce za obstrukční.

15. Stěžovatel neupřesnil, v čem měl krajský soud při hodnocení skutkových okolností pochybit. Rozsudek krajského soudu nebyl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 114/2013 – 22, jehož se stěžovatel dovolával. V citované věci soud zdůraznil, že obviněný nesmí omluvou z jednání obstrukčně bránit projednání přestupku. Tento závěr ovšem nedopadá na skutkové okolnosti nyní posuzované věci. Dále v rozsudku čj. 7 As 114/2013 – 22 soud uvedl k včasnosti omluvy, že za určitých okolností lze považovat za včasnou i omluvu učiněnou s určitým odstupem po provedení ústního jednání, v zásadě je ovšem nutno po obviněném požadovat, aby omluvu z jednání adresoval správnímu orgánu pokud možno tak, aby se dostala do dispozice oprávněné úřední osoby před zahájením jednání. Ani s tímto závěrem není napadený rozsudek v rozporu.

16. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje k hodnocení krajského soudu, že se jednalo o první a jedinou omluvu žalobce v předmětné věci a z prekluzivní lhůty v době podání omluvy zbývalo více než 9 měsíců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, čj. 2 As 77/2015 – 38). Skutkové okolnosti tedy nenasvědčují snaze žalobce o obstrukční prodlužování řízení.

17. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

18. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

19. Procesně úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a náleží mu náhrada nákladů řízení. Ta je představována náklady na zastoupení za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K této částce je nutno připočíst náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Částku 3400 Kč soud zvýšil o 714 Kč připadající na daň z přidané

hodnoty, kterou je advokát jako plátce povinen odvést. Celkovou výši nákladu řízení proto soud určil částkou 4114 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Mariana Babice.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu